

Св. Климент Охридски

КРЪСТОПОКЛОННА НЕДЕЛЯ

Като прелоговикме сега тези свети постни дни, нека се възрадаме душно, поклонейки се на честния Кръст, и като се наслаждаваме на него, нека се подизаваме и през оставените дни до Христовите страдания, очиствайки телата си и проветвявайки душите си с устредни молитви, за да достигнем чисти до Възраждането Господно.

Ето, наместъ Господ Бог ни призовава към светла радост, запазвайки небесни венци за тези, които са гладували и жадували заради Него, и за пребиващите в бодърстване и в духовен подвиг. Не трябва да се лишаваме през време на този свят пост от неизказаната радост и от нетленните венци поради спастослюбие и линост. Това, с което ние наслаждаваме гърлото си за кратко време, поста се оказва по-горчиво от жълчката. За да ни предпази от това, апостол Павел казва: "Да не ви съблазнява дяволът с адене и лине до пресичане". Той е казал още: "Не се опивайте с вино, понеже в него няма спасение". И Сам Господ ни забранил това с думичи: "Винавайте над себе си, да не би сърцата ви да бъдат отечавани с гняждана, лениство и жълквата гняма". И светите отци ни предпазват от това, казвайки: "Ако ячера си бил любятел на изобилни трамкая, то днес се просява като сиклен постник; ако ячера си бил пътугодрник, днес се просява като украсятел на душата си".

Братя, не трябва само на думи да бъдем христини, но да покажем и добри дела, за да не ни каже Господ Бог: "Тези люди Ме почитат само с устата си, а сърцата им стоат далек от Мене". Наистина, така ви виждаме. Нали във никове писмо от земен човек дойде до поддпазните му граждани, всички идват със страх и изслушват тези думи и като ги чуят, изпълняват заповеданото от князъ Макар Бог да ни зове всеки ден при Себе Си чрез пророците, апостолите и светите отци, и дори със Своите уста чрез светлото Евангелие ни призовава към неугасващата светлина, към безкрайната радост и в небесното царство, което Той е пригетвил за изпълняващите Неговата воля, ако пак няма кой да послуша и да пригетне при Него, няма кой да изпълнява волята Му.

Виждаме ли, братя, Божията любов към нас? Бог не претърпя да гледа как ние човечите сме се поробили на дявола, гриснаеки приношение на бездъните кумири. И наистина сърцата им биеха тъй заселени от дявола, те едни гриснаеха в жертва на кумирите своите синове, а други - своите дъщери. Като не търпеше всичко това, нашият Господ Бог дойде на земята, за да освети с Божията благодат човечите и да ги възведе отново на небето. Заради това Той се кръсти, давайки ни образец на кръстенето. И ето, Той пак подновява кръстенето чрез този свят пост - каквото сме съгрешили след кръстенето си, чрез пост да се очистиш. Затова, като се преласам здраво с въздържанито, нека се подизаваме, след като прелоговикме тези постни дни. Ако ли пак сте ги преласали в линост, то поне освета нататък ги завършете богоугодно. Нека не ви бъде таяко да едвате в църква за Божиято дело; да до слушате в нел Светото Писание и да правите добро, за да се освети душата ви и да се опави талото ви чрез Бога. Братя, като стоите в храма, не разговаряйте нищо и с никого, за да не загубите своите награди; защото оня, който бие страх разговор в храма с друго, достояе радост на дявола. От следния размер разберете. Когато човечите застанат пред омен цар, никой не се осмелва да каже празна дума, нито да гледа сचित си другате, нито да се докосява до него. Та ако ние почитаме и се боим от земните царе, които са също такава смъртни човечи като нас, не трябва ли много повече със страх и трепет да почитаме Бога и да изпълняваме волята Му? Той владее над нашата душа и тяло. Той може да укрива и да окуи-ва, да направи някого беден и пак да го обогати, както казва Соллоном: "От Божиято лице много цар циркуат и землюките апедат аванта". И да си увеличат оня, които Ме прославят и които са Ме почитали". Нека ниемме страхопочитание към Него, нека Го прославяме със страх и трепет! Нека разберем църковната служба - кое е по-смалващо от това: да върши Божия Сикм принасян в жертва заради тебе, преласящи хляба в Свое Тяло и полизвай Своята Кръв за опрощаване на гревозете ти? Затова нека пристъпим със страх към светите Тайни и да ги приемем с чиста уста и с открито сърце. Нека премажем хлостова вражда и така да достигнем до светлото Възражение Христово и да се наслаждам на твиз радост. Нека отегаа нататък славяваме чисти тази свети постни дни и нека не ви бъде таяко да служите на Бога. Подравяме ви с обич към добър подвиг; та при възкресението да чум оня свят ласк на нашия Господ Бог, призоваващ праведните с думичи: "Добъдете мене, благословените на Моя Отаца, наместе царството, пригетено за вас" - чрез Илусуса Христа, нашия Господ, на Когото да бъде слава во век. Амин!

Из "Св. Климент Охридски, Слова и научения", Синодално издательство, С, 1970

Трешар, гл. 1

Спаси, Господи, Твоите люде и благослови достойните Си, като му даряваш поведени краковете и запазваш с кръста Си Твоя народ.

СЪВРЕМЕННИТЕ АПОКРИФИ

Апокрифете са "сирити" или "тайни" книги, отхвърляни от Църквата заради недомогатични им характер. В миналото те са били популярни предимно сред необразованите и неуките в религиозните отношения хора, които писно са вярвали на списанието "Луканово". Обикновено апокрифите са се разпространявали най-много в таяки за Църквата и държавната времена, когато официалната литература и просвета са били в упадък.

Можете ли защото ситуацията на оня сега е аналогична, се наблюдава таяка "бум" в разпространението на съвременните апокрифи.

Напоследък в редакцията на "Църковен вестник" получаваме писма от читатели с молба да ги изпратим доколко православни са таяка вид книги. А таяки книги обикновено представляват малки брошури със затвара от рода: "Пророчества за последните времена", "Ключът на словото" и т.л.

Те претендират, че написанио в таяк е получено чрез откровение или че чрез "разшириране" на Библията ще дадат отговори на въпроси, свързани с бъдещето. В една от тези брошури "Сънищата на св. Богородица и Писмото на Илусус Христос" се казва, че "който не вярва на това писмо, ще бъде лишан от благословение и ще бъде далек от Божия престол. Ако давате да се четат и разпространяват това писмо, ще покритие много грехове".

В това, че подобен род писание се разпространяват и имат успех, сега няма нищо чудно. Предприемчици "издатели" ги печатат и разпространяват, защото знаят, че ще допаднат на определен кръг хора, които са готови да ги купуват и четат. Това обикновено са вярващи, религиозно неукни христини, при които яра и суверие до таяка степен са се смесили, че те се доверяват на всичко, в което сматат, че трябва безпрекословно да вярват.

ЗАЩО ПРОТЕСТАНТСКИ ДУХОВНИЦИ ПРИЕМАТ ПРАВОСЛАВИЕ

Из книгата "Да се завърши възвизъ" НА СТР. 3

ВЕЛИКИ ПОСТ - ДНИ ЗА ДУХОВНА СТРАЖА

НА СТР. 4

СВ. ГРИГОРИЙ ВЕЛИКИ (ДВОЕСЛОВ) ПАПА РИМСКИ

ПЛАМЕНЕН МОЛИТВЕНИК И ПОЕТ

Св. Симеон Нови Богослов

НА СТР. 5

СВ. СОФРОНИЙ ВРАЧАНСКИ

Творчество НА СТР. 6

ДОСТОЙНО НОСЕНЕ НА СВ. КРЪСТ

НА СТР. 7

Ако на тези апокрифи се погледне разумно и критично, човек веднага ще види таяка неустойтелност. Но те са насочени именно към хора, които се страхуват да прибавят към ярвата си разум, защото смятат дава за несъмнености. Така религиозна неграмотност и суверие ярват ржка за ржка.

В яра на ХХ в., когато всички се считаме за много образовани и осведомени по всички въпроси, се оказва, че не можем да различим истината от лъжата въ ярвата. А донато няма поинтие за истината, няма да се освободим от робството на греха и суверитета. Истински понаване и изпълнение на православната яра ще ни помогне спелацият път, когато застанем пред отрупания с религиозни книги шанд, да можем да изберем това, което ще бъде наистина полезно и спастелно за душата.

Полена ГЕОРГИЕВА

ВЕСТИ ОТ СВЕТА

МОСКВА. Травните останки на доста непопулярния на времето генерал-губернатор на Москва и велик княз Сергей Александрович са били предпоставени в килната на Романовата династия в Новосивския манастир Той в члук на последния руски цар Николай II и в юпит в Кремъл през февруари 1905 г. Парвоначалната гробница на великия княз Сергей Александрович по личната заповед на Никола II била униожена. Владенията му Епископата Феофанов ставала монахиня и построила манастир с билици "Марта и Марта". Тя е била хвърлена от балистите в шахта, която умрела от глад. Канонизирана е. Мошките ѝ се намират в урската църква "Св. Марки Маргалина" на Еленската планина в Йерусалим и се почита от голям брой поклонници.

НО ЙОРК. Военската патриаршия е изпратила делегация от няколко митрополита до американския Йовос и е постигнала споразумение чрез то остане на поста си до юни 1996 г. Причината за конгресом са се наблюдаващите президентски избори в САЩ.

САН ФРАНСИСКО. В епископата бондидан в църта Уолсминг (западна част на Щатите) епископ Антонио от Сан Франциско е посетил нов манастир "Св. Исаа Предтеча" с помощта на 11 свещеници и драма дякони. Местото от ок. 200 декара е подарено от местния лекар Джерард Тейлор. В манастира ще живеят три монахини от обителта "Портара" във Вино (Щърция), които ръководят ижия. Там има още църква, сел. Литургия ще се служи на открито.

СПОКЕИН. Свещеникът Антони Крич от епископската църква "Св. Троица" в Спокейн, щата Уошнгатън, е 90% от неговите енориши (200 души) са забавили, че превземат към Антископската патриаршия. Те ще останат в западни обред. Отец Крич се опитва да запази църквата и манастирството, но след като бил изключен със съд от епископалните власти, той се съгласил да получи приходите от продажбата на една къща до църквата, как-

та и разплата, статуя и олонеци.

ЧИКАГО. Една икона на св. Богородица в американската православна църква "Св. Николай" в Чикаго е източпала със. мирю в продължението на няколко месеца през 1988 г. и за кратко време през 1988 г. При първото изтичане прядия се са покланяли 300 000 души, аколчествено и архиепископът на Северна и Южна Америка Йовос, който патраршия идуть. За нейната защита изказвала и била лажиря и огулепую стълба. През юли 1985 г. мирята е потекло отпана. Виждат се по-горе осем отделни рудчяката, които свадат от очите на св. Богородица, от долната дясно, от нима на Младенца и над рамото Му.

Св. свст. берномаш Нана (СТЕФАНОВ)

От 15 юни 1995 г. в Академията на военно-вдушната сила в САЩ в Колорадо Спрингс е назначен постоянен православен офицер - отец-маиор Кен Джеймс Стравски. На 13 август 1995 г. отец Стравски е служил първата православна св. Литургия в параклиса на Академията

та в присъствието на 43 вярещи. След литургията отец Стравски е изпратен в американския федеративен Михаил Маргити в Уинслоу Кордулук са посещавали Академията и са успели да посетят омената на Православие, а сета е време да се берет проповеди от техния тур.

се палопе еравително-големо кювирю. Тук се свещенодействало до края на 60-те години на ХХ в., като тръбнито и звънци църковни утвари се съхранявали вътре. В епископата стъпил прадед Йовос през остана на 1872 г., без да успее да създаде комитет в селото. Около и след Освобождението югоази достраили около салото си две кавани параклиси (най-много в Родиле след тези в Аленовград) и стайбичи параклиси стаяли непопулярни. Пригодито го за став за живеещи на многобройната чедя на свещеници. Тя се разпадна до около 1946 г., когато архиепископски наследник изгарил обелияте стенивони.

Друг вид молитвени стая бил тези на хаджита. Те акумулирали от светлите места ерусалимски (големи платна или оброчити коми) с нарушаване епископата от живота на Христос. Закачили ги на стаята с хандил отпред. Там капили възникна си пост. В тях се мислело главно сватски лица без присъствието на свещеници. Такима молитвени стая имали някои от старите стамнически хаджи. Има запазени ерусалимски в аснонородските църкви "Св. Троица", "Св. Георги" и "Св. Козма и Дамиян".

ПРЕДИ ДА СЕ ПОСТРОЯТ ЦЪРКВИТЕ

Българското Възраждане в християнството започнало на ХІХ в. се характеризира с религиозно и национално осъзнаване и изляване, стремеж за построяване на сградия за използване на религиата, както и развие на учебното дело. Официалната османска власт не разрешавала всички тези свободи на населението, затова хравмото се строели тайно от местните управители. И преди да се построят църквите, възникнали джамията стайни параклиси, адето съществували скръпно извършвали християнски обреди над населението. Данни за такива параклиси има в с. Градец, Сливенско, построени в 1805 г. и обжувани от пол Тодор; за Килсура - от 1785 г. на пол Войно (служил и за килийн училище); за Чапалара - основан от будния Кален кювак, и за с. Югово - Асензодград, в остана на пол Св. Параскева. Последната е може би единствената такава постройка, останала до наши дни. Ето какво е представлявал параклисите на пол Христос. Стали с размери около 2,20 x 2,20 м с височина 1,90 м, построена на еркер (кюшук) над земника и являва в югоизточната част на къщата, с две малки прозорчета около 0,5 x 0,5 м от ижия и юг; цялата била боядисана стая и

вътре със омиа бля (може би закрито турците са забранили на християните да боядисват в бяло). Всички прагове на врата в къщата били правоялени, както тези кои параклиси били съседни. По краищата на вратата и над вратите между дясноите били нарисувани джурени орнаменти. На дясната таява същ имало орнаменти - правоялници и ромб, нарисовани ерви в други оригинални карва цял на дясно.

Пол Христос се заселил в Огюв през 1836 г., когато югоази построили параклиса си "Св. Троица" в долния край на селото. Същата година той си направи и стайна параклиси, като отначало изкачел ижия по стаята. Югоази изработили ферман да построят църквата си "Св. Троица" четири години по-късно. Църквата била изограрифирана от Никола Орчиничани и Захар Златев. Никола Орчиничани изограрифиран стайна параклиси на пол Христос - на една от стаята бил нарисувано старо първобитно хора, обжечени в очи кожи и предвождани от пастр в ардата ръка с юга, в дясно с фелел. Отдолу били написани думи с гръцки букви. Дали е имало друге библейски сюжети по стаята, може да се предполага. В източния ъгъл на паракли-

ВЕСТИ

Св. Синод на заседанието си на 7 и 8 март разгледа въпроса за ефективната стаяка на учителите от Софийската духовна семинария "Св. Иван Рилски", обявена с искане за изравняване на статута и заплатите им с тези на нейните колеги от съседните училища. Ако Св. Синод удостовери исканията на стаяниците, ще трябва да покрие заплатите и на учителите от Пловдивската духовна семинария, и на всички свещенослужители. За това обаче върховната църковна управа няма средства.

След обстойно обжуржане се все следното решение. Отпраща се писмо до министъра на МОНТ през Илия Димитров, в което се изтъква ролята на БГЦ в нейната грижа за обжуржане на кадрите, които стават изключително на нейна издръжка. Двете духовни семинарии са приравняване по статус със съответните училища. В тях се обжурват ученици от 13 и 14-годишна възраст. А съгласно чл. 53 от Конституцията на Република България училищното образование е задължително до 16-годишна възраст. В Бюджета на МОНТ са предвидени средства за издръжка на учащи се до тази възраст, от които са лишени семинариите.

Във остана на това Св. Синод е пригнуден да прибегне до финансови помощи от страна на МОНТ, за да се осигурят неходкитими средства за поддръжка на учебно-изпитвателния процес в духовните семинарии.

Св. Синод оправдаи економ Николай Коцар, член на ВНС и гл.научн Куюв да водят по-нататък гласово съвещание в Софийската духовна семинария за постигане на съгласие.

На 5 март т.г. Негово Светейшество Българското патриархат Максим прина председателят и координационния член на Изпитвателния комитет за честване на 120-годишнината от Априлското въстание" акад. Илия Димитров, ст.н.с. Никола Азбериби - светеник в МОНТ, к.ф.н. Стоян Дяволов - Български съветник в Изпитвателния комитет и Общественост "Васили Павлов", и др. дой-

но Денас.

На срещата бяха обжурдени въпроси, свързани с достойно обжуржане на подбития на Април и участието на Българската православна църква в него.

Св. Синод в заседанието си в пълна стаяка със заповане и въвеждането Национален програмни и Исторически изследвания на представителите на БГЦ в общественонаето честване.

Св. Синод опрести разжалбата са и ги властнаота на служещите към килора на Видинска и Великокотурска епархия, считано от 1 март.

Фондация "Св. Патриарх Евтимий"

На 05.03.1996 г. се състоя заседание на новобизирани управителен съвет на фондация "Св. Патриарх Евтимий".

Фондацията е създадена през 1993 г. в Деня на народните будители и новояри, по случай 600 години от зачатването на св. Патриарх Евтимий Търновски.

Седялицата на фондацията е 41-во основно училище, чийто даяк са стаяниците.

В одрочителния управителен съвет участват хора с различни професии: гжа хаджи Надежда Мадянова - председател, бивша директорка на 41-во ОУ, гжа Ирина Василева - зам. председател, преподавател по музика в същото училище, ст.н.с. Климентина Иванова - преподавател по старобългарски език в СУ "Кл. Охридски", отговорник по научната въпроси, гжа Парашкева Петрова - секретар, адвокат по юридически въпроси, гжа Руся Тодиева - секретар, отговорник по финансове въпроси и реализирането възпитателно-просветницата, гжа Даниела Христова - преподавател по български език и литература, отговорник по литературно-исторически въпроси, и гжа Билга Карастанова - преподавател по филозофично изкуство, отговорник по художествено-исторически въпроси.

Новобизирани управителен съвет разработил план за работата си през дванадесетия манастир в 1996-1997 г. Били въето решени делта на манастира, за да бъде обявлен предстоителен изхристиянски празник Благовещение - 25 март, с благословителен концерт под наслова "Любовта към Божиата Майка".

В Делта манастира ще се продава авторската книга на ст.н.с. Климентина Иванова "Жени свещници", като част от събраните средства авторката ще да-

ри на фондацията.

Обжелявано били, че учениците от 41-во ОУ "Св. Патриарх Евтимий" имат все изостанява религиозно просвета, тъй като от 3-4 години изостават факултативно обжурвани в Исторически изследвания" в тази връзка се предложило организирането на туристически излети до манастири и църкви. Като начало до Драгалевския манастир с пристовите на св. Петрурия в деня преди Възраждането. Критериум изключително на по-важните моменти от богослужението.

Предложено били да се проведе изложба на десетки рисунки "Българските свещници през вековете", които след побор да послужат за жарване на календар за 1997 година.

Прочуто на издаване в книжките "Тайните на Андреевото прикритие", в която тексти се приравняват до оригиналните текстове ежк. Използватите към текста са плад на десетки творчества.

Фондацията спонсорира издаването на училищния вестник "Евтимиеви светлинки". Първият брой е вече сред читателите. Осигурява материална помощ на старонни прикритици на 41-во училище "Св. Патриарх Евтимий" - 20 януари.

Предпожати са и литературно-изпитвателни програми за 24 манастира на сплавената писменост, българската просвета и култура.

За учениците ще се организира посещение в Народната библиотека "Св. Кирил и Методи", адето те ще са запознати със исторически рисунки и ижията на детския манастир на Търновската книжарна школа. След начертването на тези близки задължителни програми с заседанието на новобизирани управителен съвет на фондация "Св. Патриарх Евтимий".

Руся ТОНЕВА - член на УС

Защо протестантски духовници приемат Православие

„Дни пролетни ден след в дъра на моето училище в Юва на Калифорния и четири чингута Девяна апостолка. Лисо си слонина, колко-такуващ беш на мис да науча за живота на ранните християни. Прото глуми: „Гримп! Бо докося и моето сърце и когато пролетно поладния стих, лордига чак мися нобето и се смениха таях: "Мили Боже, кой-си аз да бача бача таях? Скор след това съобщих на моя pastor за желанието си да служа на Бог. Крото плъзнава за колека, а лисе и за семинария. Експертите, които искрено изляха да върша през моя живот, беще да стана духовник.“

Семинарият

След 10 години в гимназията в Уестминстърската Богословска семинария, която беще голяма част за мен и главният ми успех по тая мис поставената цел. Уестминстър в истински бастии на академичния свят, който ми даде Рокба на обединение между фундаменталисти и модернисти в началото на века, в XX в. той беще като, който беще Гринчът в XIX в. Там щях да правя три от най-важните години в живота си.

Най-силната страна на Уестминстър беще подкрепаното му към строго интелектуална професионална целост, която ми даде три един от най-добрите преподавателски системи в цялата консервативно-евангелистична традиция и това го правя изключително трудно учебно изпитание. Един преподавател в колена ми беще, че Уестминстър е по-труден дори от Харвард и Кембридж, а той беще завършил и греша.

Протестантското богословие, както се изучава там, е строго интелектуално. Колонизамент ми е издирван и последователен, проглед да отговори на всички въпроси на ринкоантицизма и модернизма от последната 450 г.

За съжаление по късно открих че това методология на богословския система върна необичайно трудно обратна връзка в Православие за един последователен протестант. Този често срещан мисъл е: „Светият не е кой-си човек, а всички въпроси – "Дя, кой-си той, Бог и неговията. Невяда кой-си вика всичко за Него". Както е

ролята на Него, "по-после в за калямата да мина през иглене уст, околицо за калманит да прелетя воборба". И въпреки всичко, един калманит се боее да го сторил

След три години в Семинарият и осем години като pastor в Превитеранската църква, аз влязах в свята Православна църква. Бог даде на всички нас дарове в Антиохийския рудец на Северна Америка през 1992 г. Как стана възможно това?

Моя да твърди, че открих а си. Православие истинската апостолска вяра на въпреки протестантското богословие на Уестминстър, а именно първото Него. Защото най-силната страна на Уестминстър е осъществяване и най-силната. Нека обясня това по-добре.

Протестантската основа

В основата основа на протестантизма е започнало съзнание за величието и славоата на Бога, както и за Неговата самолюбивост и всевластие. Бог Сам определя всичко и на Него по-добре всяка сила. Трети включително протестантизмът да се поклонява и да благодаряваме на своята вяма Бог. На мена това ми поредата смислява и еднаквостта. Протестантизмът последу у мои навародитя, макар да поклонение на Бога, но след това останак мундоулетат. След всичките предмети, изучавани в Семинарият най-малко нито един, който да се занимава с натурично богословие. Никои от практичните курсове засягаха темата, но нямаха таква, илито осмелен предмет да изследват и заявят от меговата вяма даде един добър разбиране на миса за Божието величие, но и за безкрайната Божия благодат,

както и любов към благодаритя "Свирдват". Но в действителност благодаритя средата в протестантската традиция на практика бяха свързани само до проповядване на Библията. Молитвата и тайнствата бяха изключително пренебрежати.

В Семинарият аз бях изключително два влодени 30-минутни и нути "богословски" занятия, които включваха с химии и мопи и т.я., а след това 20-минутна проповед и накрая псалм молитва. Все едно ходих на нормална лекция, само че дада псалм! Когато престанат да посещават, аз съм съборно, защото да не промислят, че вместо да ходя на служба, се "покланям" пред отпоре на масата с кафе и кифла. В Семинарият кифла молитва и съкровена любов общост. Това беще изключително институция, нямаща нищо общо с църковния живот. Както резултат духовността се осъществява по-скоро до изключително интелектуално изражение, а вместо да се отличава с дух на молитва и редовно приемане на причастия.

Пастор в Сан Диего

Интелектуално и колективно богослужението не ми удовлетворяше. Когато завърших Семинарият, направих опит да модела приобщавам за мога теология. След няколко месеца аз се включих в протестантската църква в Сан Диего, Калифорния. Исках тя да бъде евангелистична и интелектуална и емоционална. Така цял да просто абстракцията от калманитската и библйстката традиция, като прибавящ нещо от харизматичите и еологата на протестантия. С други думи създадох една тайна, но евангелистична мисъл-мисъл "прива."

Скоро дойде началото на края на мена дни като протестант. След няколко месеца аз открих голяма традиционна протестантска църква в източната част на САЩ. Там не бяха ентузиастични

рани от моите новаторски наклонности в протестантското богослужение, а настояваха за спазването традицията. На след 9 месеца изучавах на темата "Поклонение" или станахмо една от най-литургичните превитерански църкви в района. Всички бяха доволни да спрат докт, а за едва започнах... Но възможност нахих ми най-малко представа, макар да воеше Бог.

В Семинарият бях загубил всяка надежда, че мога да съчета духовността с академизма, докато по Божи милост не открих православната вяра с нейната евангелистична обща и индивидуална молитва, а също и тайнствата. Православие беще отграничено на абстрактния и сух интелектуализъм, а мога се бях сблъскал като студент.

"Истинският богослов е този, който се моли, а който се моли, е истински богослов". Мога да се поклонявам на истинския Бог на Православие. Реалността и пълнотата на царството Божие има в моя живот в църковната литургия. Кръсто е Кръсто, Там я и Църквата Божия.

Стената, до която пост-модерното протестантиство е обединило, може да се види в Менингето на един семинарски преподавател на Евхаристията: "Не се тревожи, това е просто жаб и гроздов сак!"

За един възпитаник на Уестминстърската семинария да стане православен означаваща да открие реалността на Божието всемогъщество в пълнотата на литургичното богослужение. Да открие присутствието и силата на царството Божие в Църквата като евангелистична общност – общост, евангелистична общност с Бог чрез Св. Дух в Христа и основана на апостолската приемливост. Да открие силна възможност в бил синод на Република България – свързани към днешната вяра, като винаги е бил в Православната църква.

През януари 1992 г. за един млада евангелист, който бях свързал, след като напуснах Превитеранс-

ката църква, бяхме приети чрез миропомазване в св. Православна църква от митрополит Билит от Антиохийската патриаршия. Същия месец бях миропомазан за свещеник.

Много години от дния, когато като ученик се развлянах от разказаното в Девяна апостолка за Божиата църква и за делата на първите Християни. Изучавах и, че по Божи милост сега служа в самата Антиохийска църква, която съществува вече 2000 години. Благодаря на Бога, че по моята детска молитва и ме отведе там, където е истинското поклонение и ми даде възможност да отдам живота си в служба Него, следвайки примера на ранните християни.

„Да се завершим акцията на тази протестантска църква "Православие" о. Пийтер Джамбулски Православен Църковен БИКОКОВ

Дискусия

ЗА РЕЛИГИОЗНОТО ОБРАЗОВАНИЕ В СВЕТСКИТЕ УЧИЛИЩА

Какво трябва да бъде религиозното образование за възрастни?

Когато става дума за връзката между вяра и религиозно образование, най-често възниква въпросът: как да повлияе от това образование за възрастни и как то ще може да даде реални резултати? Този въпрос засяга тези учещи се, които са в началото на пътя на християнската вяра и от отговор зависи как той път ще бъде продължен.

Лисо е, че вярата не може да бъде свалена само до един оброст от словесни изказвания. Най-често е такова, че ако тя е приплетена и дълбината на човека личност, тази личност никога не ще се обрне към Бога, както и знания за Него да не са предпазат – тя просто няма да бъдат разбирани. И обратно – ако знамките на вярата и това, което означава, това личностни недомогания и съмнения относно Откровението могат да бъдат отстранени. Но дори и тогава ние не можем да говорим само за образователно евангелие и дълбинен смисъл на тази дума, защото дълбините на вярата не се изучават. Във вярата се възрастват и това възрастване означава да играят не само учебните уроци, но и непосредственото изживяване на вя-

рата от страна на християнина и неговата вяма съпричастност към опита на Църквата. Естествено веровете преживявания на християнина засягат най-дълбоките пластове на неговия личностен живот и заявяват от меговата душа. Второ, индивидуални способности, от водната лична душевна борба, предизвикана от опитите на истините на християнското благовестие с присъричанието въпрос, поставени от зрябната реалност на ежедневието на "този свят". Но това е само единият от аспектите на възрастването на вярата. Другият, по-важният се отнася в приобщаването на възрастни към благодаритя живот на Църквата, който дава силите, необходими за душевната борба на християнина и за неговото издигане към Бога. Основа на това животно винаги е било и в богослужението на Църквата и на първо място в Евхаристията. Евхаристията Литургична основа, необходима за нашата вяма и възрастването във вярата се извършва според млятата на реалното приобщаване към тайнството. Казано с други думи, православния християнин израства в своя вяра не другде, а в храма, сред братя и сестри от евангелия, чрез животно участие в богослужението и чрез своя дявол се свещеника, който има задължени-

ето да извършва индивидуалното духовно израстване за всеки свой енорияш.

От всичко казано по-горе става ясно, че за човека, стоящ в началото на пътя на вяра, религиозното образование трябва да бъде изградено на основата на един материал, приложен в няколко чило уроци. Нецеловечиво – ако то се извършва отделно и изолирано от благодаритя живот в храма, църква, който стои пред него, няма да бъде постигната. Поради това най-често економично следва въпросът: как да се създаде един условия приобщаване на религиозно образование, което ще изпълни своето предназначение по отношение на тези учещи се, които са приели в сърцата си проповедта на Църквата? Естествено е, че това образование ще има ефект тогава, когато ще даде помага на възрастни да се включат по-бързо и по-пълноценно в общото богослужение, т.е. да по-пълноценно осъществяват Литургичната основа, необходима за нашата вяма и възрастването във вярата. Следователно по отношение на възрастни учещи се процесът на религиозно образование трябва по силата си да бъде една действителна и жива връзка с храма, с богослужението, със свещениците и с братята и сестрите от евангелия.

Отец РАЙНАЧЕВ

Хубаво е тази дискусия за религиозното образование, но на дадено ниво не се правя. Всички сме свидетели как духовно запъннат народ и бедата е в това, че никой не взема мерки да спре това потъване.

Безразличностено навляват, властта не взема мерки да ги спре. Изглежда това се прави умислено, да да се погуби православната Христова вяра.

Не искам да осъждам никого, но ако не се вземат бързи мерки, след 20-30 години в България няма да останат българци.

Намиде тези глупости си си давали, но вярата си не продалази. Ако знае Балканския Язов-как глупостите навляват в България си продала вярата, ще се обрне в гроба.

Затова всички православни християни в България трябва да се мобилизират начело със Св. Синод и патриарх Климент да възвемат на вероучението в нашите училища. Ако това не направим, идните поколения ще кажат "Бог да прости българския народ" и винаги за това ще бъде някъде, на днешните българци.

Ако това всички свещеници трябва да организират неделни училища и да изяснят беседи и скъзки.

Защото не е тайна, че голяма част от свещениците мислят повече за трябва, а по-малко за проповядване на Божието слово и за спасяване на повече грешни души.

Александър АНГЕЛОВ, псалтир, Пловдив

ВЕЛИКИЯТ ПОСТ - ДНИ ЗА ДУХОВНА СТРАЖА

Великият пост не е само едно календарно положение - известен период от време за въздржание от блажна храна. Безспорно това въздржание като израз на традиционното християнско благочестие, установено и осветено от вековната практика на св. Църква, е ценно. Но то не е достатъчно да изрази в пълнота същността на поста. Св. ап. Павел пише: "Храната не е на приближаване към Бога" (1 Кор. 8:8). Постеното не е в околностите. По своето въздържание и религиозно-нравствени цели постът представлява духовно подпопозителство: усърдна молитва, богомислия, покаяно самоотказание и трезвение. Постът е цялостно въздржание от "всичко зло" (1 Сол. 5:22) - злото вътре и нас и злото в околността: гордост, злоба, завист, коварство, клевета. Поста е мощно средство за опазване целостта на душата, за морална чистота на сърцето и за духовно извоюване.

Още в християнската древност великият духовен писател Тимотеюс (180-220) определя времето на св. Велик пост с думите "dies stragionum" - дни на стража. До такава преразда за поста ни назовава и етимологическият анализ на думата "пост". Тя произлиза от старобългарски глагол "постити", което значи: став на пост (на камен), плаза стража, бди над нещо ценно, охранявай и браня крепост. Как в тази вътрешна крепост, над която християнският като духовен страж - особено през дните на Великия пост - трябва да бди и която трябва да обкръжава? Това е душата с нейното вътрешно богатство, нравствените ценности и светлината. Сърцето, тази вътрешна крепост на духа, е и арена на логата битка против "поднебесните духове на злобата" (Еф. 6:12). Грехът в неговата разорнатост непрекъснато и упорито ширвава крепостта на душата.

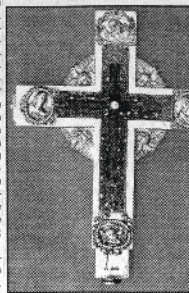
Размирната плът засилва цялостият си над духа. Грехът традиционно властва над светлите възвишения пориви на сърцето и се стреми да освои "Божия храм" в него (Еф. 1 Кор. 3:16) и да го превърне в отплат на Бога в капилна на двора. По думите на св. ап. Петър "дьяволът като рижив път обикаля и търси като да гмтне" (1 Петр. 5:8). И в тази ожесточена исполниска битка християнът е призван да стои на бивна духовна стена (Еф. 6:11) и да отблъсква пристъпите на зло. Спасителят ни преразда за бойна готовност: "Да бъде кръстът ви преласан и светилниците ви запалени" (Лука 12:35; ср. 1 Петр. 1:13).

Св. ап. Павел ни препоръчва "да се обличам във всеоръжието Божие" (Еф. 6:11). В своето напътствие той подробно описва "духовния юпит" на това всеоръжие. "И тъй, стоите, като си връщате кръста с дръгата и се обличате в Божията на правдата, и обуйте юпито си с готовност да благовестите мир; а над всичко вземете щита на вярата, с който ще можете угаси всички нажежни стрели на лукавия; вземете и шлема на спасението и духовния миш, който е Божие слово; с вяла молитва и промба мислете се духом за всичко време" (Еф. 6:14-16).

Истината, правдата, благоговението на мира, щитът на вярата, словото Божие, състоятелната молитва и постът са изпитаното оръжие на светлината. По думите на великия подвизник преподобия Йоан Лествичник "постът е угазване оубо на пългките страсти". А сърдечното разказание измива грехоната кап на сърцето.

Животът на християнина с Бога е живот в светлина, свобода и богоносност (Еф. 5:14;

Иван 8:32; Иван 1:12; Еф. 1:15). Дьяволът е враг на светлината. Неговото царство е мракът, който ражда духовна безплътца и

робство (Иван 12:35; 8:34; Рим. 8:18). Дьяволът безплътностно води и в христови мрънците пропастта на греха. Като мълчозов Тайната вечери и се утапял, за да извои своето самозанко деляние - едно нукно предстелство. Цялостната грозна картина на греховен мрак и нравствен падение си. св. Илон Блужел е нарицал сам с две думи: "Беше юпит" (Иван 13:30). Възлюбената църковна поетеса преподобна Кавказна св. сръдична горест изповеда: "Терко мислю поноещ нош и за мене жалото блужелото не задремало, мрънчното и безплътно силно извещение на греха" ("Слова").

Дьяволът е опитен и коварен в духовната стратегия. Той в своите мисли тактиката си е и често разказане превъплъщения се преобразова дори като "ангел на светлината" (2 Кор. 11:14). С присъщото му лукавство той използва човешката немощ, за да обесни и последните сапротивителни сили на душата. Заплен

ена от предстелствените му нашествия, душата често изпада в безплътното състояние на духовно унижие и греховен сън.

Униженото състояние, при което отплат на вярата гасне в сърцето и то складна за нравствените ценности, за това Псалмопевецът пише: "И отплатца в мене духът ми, онеми в мене сърцето ми" (Пс. 142:4). Богоязнените са пророк Исаия преразда: "Укралото ослабналите ръце и увалете треперещите колени; кажете на безплътните души: Бъдете бодри, не се бойте! Бъдете Бодри, не се бойте! Бъдете Бодри, не се бойте! Бъдете Бодри, не се бойте! Бъдете Бодри, не се бойте! Бъдете Бодри, не се бойте! Бъдете Бодри, не се бойте!" (Ис. 35:3-4). Св. ап. Павел ни съветва: "В усърдието си на бъдете лениви; духом бидете пламени" (Рим. 12:11). С великопостната молитва на св. Еврем Сирийски им молитва Бога да допусне в сърцето ни "дух на униние".

Телеисният сън, който укрепва силите, е изобилна и ползвателна на греха. Духовно сънвални в опасен. И ако за войник заспването "на пост" е свързано с отговорни последици, за християнина - "воин Иисус Христос" (2 Тим. 3:2) - заспването засилване е губелно и събранство. Затова още в дълбока древност псалмопевецът св. пр. чр. Давид настоятелно моли Господа: "Испростаи сърцето ми, за да не заспя сърцето ми; да не каже врагът ми: "Назид му" (Пс. 124-5). Св. ап. Павел ни приканва във духовно пробуждане с думите: "Станай ти, пробуди се, възбуди се от мъртвие, и ще те освети Христос" (Еф. 5:14). Като вой на тревожен на камина звучат и думите от Великия покаян немощ на св. Андрей Критски: "Душо мои, душо мои, стан, възди спий! (Домак) Тий думи са писани със съзнание и се слушат със вяла." За успеха в напрегнатата

борба с греха решително изначение има духовното въодряване, придружено с молитва. Спасителят ни предупреждава: "Бъдете будни и со молете, за да не паднете в изкушение" (Мат. 26:41; Марк. 14:38; Лука 21:36). Св. ап. Павел ни увещава: "Бъдете бодри, стойте във вярата, бъдете мъжествени, бъдете издръжливи" (1 Кор. 16:13). В своя духовна борба с грехото трябва да бъдете будни и пребодни за околното видение (Псалом на посите 5:2).

Спасителят твърде често подчертава първенството на духа: "Духът е, който животоува" (Иван 6:63; ср. 2 Кор. 3:6); "Духът е бодър, а плътта - немощна" (Марк. 14:38). А св. ап. Павел настоятелно ни въдръчва: "Духа не угасявайте!" (1 Сол. 5:19). Светлото поприще на Великия пост е най-благоприятното време за засилване позицията на духа. Великият апостол на единичните пише още: "Июако се превали, а дайте се приближи: да откървим, проче, дапата на духа и да недейме да се оскърбим в гнати" (Рим. 13:12). Да се оскърбим в тази прикана ни апостолта, за да бъдем "синове на светлината и синеве на деня" (1 Сол. 5:6). През тай благословение великопостни дни св. Църква се моли на Бога - Той блягане да ни укрепи, "за да се поддържаме с добрия пост; да запазим нераздална вярата, да смеяме глзвато на нашествието (духовен) юпит и да се онежи поборбата на греха" ("Здравеностанова на св. Повеждоописана сутурка").

Дано с Божия покаян дните на св. Четирнадесетничката да бъдат дни на духовна стража и на светла борба над тъмните сили на злобата!

"Да въздржам благодарения Бегу, който ни дарява победата чрез Господа нашето Иисуса Христос!" (1 Кор. 15:57)

Искон Джамтур ВОГДАЛОВ

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

Продължение от бр. 10

3. Православната вяра

Не е лесно никой да направи в религиозното на днешните времена истинна Православна вяра, ако няма вяра и просветления от Светия Дух.

Днешният човек, живеещ в технократното общество, изследва своя произход, пита се кой е и защо съществува, въпроси за Божият стремеж за човешка духовна самостоятелност. Както излезе от областта на опита, той се чувства самостен и търси религиозно изживяване, религията като израз на безплътното и стремежа към изкушение. Но религиозното изживяване е невъзможно без вяра и особено християнска, а за нас - православна вяра, при условията, че тя ще бъде правилно изразена, като израз на човешка "Христостовата истина". От гледна точка на логиката и определението вярата се определя като душевно състояние, като лично убеждение и увереност за съществуването на факти или за правилността на дадено мнение или предпазване, което съществува или истинност не можем да проверим чрез наша непосредствено наблюдение или да ги докажем с обичайните диалектически методи".

С друг думи, вяра означава съзнателно признаване от наша страна на авторитета и стойността на верваните и истини, свързана се пряко с въпроса за авторитета, а това откъсване от самото съществуване на Бога. За християнина, и особено за православния, онези нещи, които са невидими, са толкова сигурни и той е толкова добре осведомен за тях, сякаш ги е видял със собствените си очи.

Съществително неща се изживяват от хората като реално съществуване, невидими - като видими и в припадък и възража с изречението: По този начин вярата обхваща възражението до такава степен, че животът незадисати от нашата религия, страданията, болката и сърцата се превръщат в извор на радост, който дава действителен смисъл на нашата съществуване. Вярата като религиозно понятие означава признаването на божественото висше Съществуване от човека, получаването на човека на Него, родството му с Него, както и онтологичното превъплъщение на човека пред останалите съществува на божественото творение.

Затова ниедържаме вярата с Божията като онези на вярата с Божията "убеденост по субективно дръствително основание" - 6 пр.

животство е най-централното и най-целостното изживяване на човека. Християнската вяра безспорно има ясно съвременно ментален характер (т.е. тайнственост и включва три понятия. Първо изразява учението на "Откровението на Христа", второто - веровната религиозност на човека - веровно - изживяване на божествеността чрез нормалното действие на религиозността и зараждането вътре в нас на религиозната като лично общение на вярата си. И трите понятия докосват прераждат на тайнственост и изважа християнската вяра не е възможна без лична веровност на позитивно научно изследване.

Вярата като действие на свободната вяра на човека има личен характер и определя, от една страна, свързана на човешкото "аз" с Божественото "Ти", а от друга - патя като тайнствено изживяване. Печална връзка на Бога с човека, осигурена чрез тайнството на възплъщаването, и отговорът на вярата чрез вярата от онежи възплаква на човешкото "аз" с Божественото "Ти" на възплаква на човешките религии. В християнството, и особено в Православното, тази лична връзка има специфично и същностно значение, поради нравствените изживявания и последиците от вярата на свидетелството на вярата. Вярата във възплъщаването е чудесата, в християнската вяра и във възкресението на Иисус съставя за вярания етапата на изкушението дело, както той го вижда в отделните му форми. Вярата се определя като "вяра възплаква на онежи, за което се надяваме в развличване на онова, що се не вижда" (Еф. 11:1). Ва

рвата прави означаването наша осезаване за душата на вярания, като че той ги вижда и ги усеща с Телеисният си сетива. Вярата се опира на лична веровност и личен макс и е действителна онежа на човека с Бога, която свободно подготвя Сам Бог в лицето на изпълнения Си Син.

От гледна точка на Същественото Писане - вярата е лична обиданост от простото изживяване в някоя мисловна истина. Същественото Писане с откритието на Бога на Авраам (Бит. 15: 1) и с даяв на негово лице изживявания (Рим. 4:11: "за да бъде отац всички вярващи") на вярата, като отговор на човека (Рим. 2: 1) е свързано с личното действие на вярата и характеризиращото действие на вярата на неговата преданост и свързаност с Бога, а като участък всичките негови сили, т.е. разума, чувството и опита.

Понятието елемент на възплаква чрез вярата и многостранното участие а нежа на цялостната човешка личност са средци у светите отци на Църквата, които подчертават уволването на религиозно-нравственото изживяване на вярата. Вярата в Бога означава признаването на Неговото съществуване от това проявление и нравствената вяра на вярата като плод на свободната вяра. Авторитетът в историческата си форма на възплаква в Бог съставя и осигурява чуждеността на вярата и подчертава достоверността, която, като съставя с личното усъвършенстване, води към възплъщаването и душевно обожение.

Нека не пропускаме факта, че вярата е за дръствително. Вярата иска дръствително. "Богоязнеността в отклонение от

СВЕТИ СОФРОНИЙ ВРАЧАНСКИ

Във връзка с навършване 180 години от издването на "Неделник" – първата печатна новобългарска книга (Римник, 1806)

II. Творчество

Съществени моменти в духовната и творческа биография на свети Софроний Врачански се срещат му с преподобни Палсий Хилендарски в Котел през 1765 г., двете му посещения в Света Гора (1770-1775) и престоято му във Видин (1800-1803) и Букурещ (1803-1813).

В Житието си Софроний не споменава нищо за своите книжни занимания в Котел. В житийното училище при поп Марко прилежно стъкло се научил да прелисва и поддържа църковни книги. През дупината чирашки години будилът ученолюбива кинюша продължил да се самообразова и да се усъвършенства в тия умения. Като млад свещеник в Котел той прелисал дамаски от 1765 г., Молитвеник (недатурал) и два Часослова (единият недатурал, а другият от 1768 г.). В Котел с много любов и художествено похват поп Стойко направил и двата приписа на Паисиевата "История славнобългарска". Първият – през 1765 г. – бил предназначен за котелската църква "Св. ап. Петър и Павел". С известната припискозаклиание и възобнова намота той го оградил от унаследяване. Във втория припис, който направил да себе си през 1781 г. след изпозване заставане от Света Гора, той значително осъвременил такта на оригинала. Този книжка станала съкровена част от него. Тя го съпровождала през цялото време на страдалческия му живот и била намерена много оскъдните вещи на покойника, завършил земните си дни на чужда земя.

В шестият и първата година от живота си Софроний се упутил към Видин, където прекарал три изключително драматични години. Не принудителното му затворничество в обсадената крепост се оказало твърде благоприятно за плодотворна кинюшна дейност. Стопаничката на самозванца Осман Пазвантоглу била братя с гръцки и славянски ръкописи и печатни книги. Тя издала от Сърбия и Молдова, които той вземал още си служило с кинюшките. И най-вече от Русия, където през XVIII век профулира кинюшността. Той Софроний не само преписвал и превеждал, той бил и съставител. Пгод на тригодишните му книжни занимания са написаните от него осемстотин листа. Във Видин Софроний съставил два обемисти сборника, които работил успоредно. "Почуения и словосказания прадциклозословен..." представлявал 79 слова, преведени от църковнославянски език, поместни и Първия видински сборник (1802 г.). Вторият видински сборник (1803 г.) съдържа: "Разкази и разсъждения" предимно с белинградски характер, източната глава "Малолетия Синтиля Философ" (преведена свободно по новогръцкото издание от 1744 г.), Евангелие Basics (преведени по изданието на Иован Патуас от 1752 г.) и "Философски мъдрости" (откъси от съчинението на А. Марлиан).

Букурещкият период, който обхваща последното десетилетие от живота на Софроний, се оказал най-плодотворен за творческата му дейност. В Букурещ около 1804 г. Софроний написал своята автобиографична творба "Житие и страдания грешащого Софрония"

нието в гръцкия му превод "Театрон политикон" от 1802 г. С той съставен труд Софроний целил българите да придобят политическа грамотност, макар не народът ни още не е припознавал дори синка от граждански права. На преден план в него се поставял за разглеждане проблемът за свободния човек. В него се обсъждали моралните норми за повишаване на гражданския и на християнския. С това съчинение Софроний предлагал модел за съвременна държава – просветена монархия. Понякога той се отклонявал от преведения текст, за да допълни със собствени мисли и лична интерпретация Марлиан так, което считал за необходимо. Например по адреса за Русия италиянският мислител нямал отношение. Софроний думи Софроний изразил преклонението си пред величето и могъществото на Русия като просветена православна монархия.

Книжковото творчество на Софроний е наситено с религиозно-нравствени и дидактически мотиви. Софроний се излага пред всички като просветител. Той живее в издряната атмосфера на XVIII век – век на Просвещението. Основната идея, която изпръта и брани в произведението си, е нуждата от просвета. Софроний ратува за широка просвета на смирнодичните си като средство за пробуждане на народностно съзнание и създаване на национална държава. Само просветен човек е свободен. С писарския жар той порицал тьбството и безропотно невежество, което води до тьбство.

Неговията в заслугата на Софроний като редактор и стрател на новобългарски книжовен език. "Ръчник" български писател, заключен в гонимията на робството, е разпологал със съвсем оскъдни средства за кинюшен изказ". Изправен пред поседата да твори, Софроний с неопитен труд, усърдие и радко умение е създал и утвердил новобългарски книжовен език. За онава време това е представлявал един изключително трезво творчески процес. Върху основата на живота народна реч, при подотворно смесване и творчески синтез на езикови елементи от различни наречия той изградил един съвременно съвършен новобългарски книжовен език.

Свети Софроний Врачански в крупна фигура на националното Възраждане. Той е пръв и единствен продължител на родолюбивото дело на преподобни Палсий Хилендарски. Както вече споменах, Софроний е първият стрател на новобългарски книжовен език, автор на първата олимпиада новобългарска творба, съставител и издател на първата печатна новобългарска книга, първият най-възраден бележител, който творил художествена проза. Със своето значително по обем и жанрово разнообразие книжово творчество той програвил път и тласне напред новобългарската литература.

Нравственият образ на свети Софроний Врачански се откроява силно за плеитената красота: дълбоко благочестие, природна доброта, затрвожа простотия, кристално чиста драматическа съвест, жертвоготовност и будно съзнание за дълг.

И над всичко – този величав и обаятелен образ в неопицима слава блезе с нимба на светосте. Прък път от великото съпъце на родната съвест, свети Софроний Врачански винаги ще залепвява сърцата и ще буди в тях чувствата на преклонение, признателност и обич!

Икопал Димитър ЙОРДАНОВ

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МОНАСТИРИ

ЦЪРКВАТА „СВ. ГЕОРГИ ПОВЕДОНОСЕЦ“ В КВ. „ДЪРВЕНИЦА“ В СОФИЯ

Двете софийски общини "Младост" и "Студентска" са едни от най-новите в столицата. Преди да се заети, на това място е съществувало само малкото село Дървеница (сега кв. "Дървеница"). То е имало една църква и два манастира. След В.К.1844 г. от малкото манастир "Св. Спас" не е останало нищо, а църквата "Св. Георги" никъде скрита от епохата на хората отдава между еднородните блокове. Остава само двучестичен манастир "Св. пр. Илиа", който се извисява самовтен на хълма над бившето село.

Строикът на църквата "Св. Георги Победоносец" е започнал през 1870 г. Тогава време на патристичен леден и изселване на движението за църковна независимост, който резултат е Църковно-народният събор през 1871 г.

Днес енорията на тази църква е много голяма. Тя обхваща двете големи софийски общини – "Младост" и "Студентска". Те са нови и хората тука вече не са коренници като жителите на селото. А дори и те стават едни от новите картрпани на големия София. Заключил нов живот, с нова хора, с нова вяла. За съжаление обаче църквата като не е остава свързана между гравидите блокове. След политическите промени в България нещата придобиват нов облик. Явно се почувствена нуждата от нови храмове, където енорията от новооснованите картрпани да могат да се зареждат. Отец Димитър Вукандов – председател на енорията "Св. Георги", обещи, че се предвижда да бъдат построени два нови храма – едни в "Младост" и едни в "Студентски град". Храмът в "Младост" ще бъде по-

ставен на всички български святи. Освен това се предвижда и възстановяване на малкото манастир "Св. Спас" в кв. "Дървеница". А самата църква "Св. Георги" под ръководството на отец Димитър се подновява и рещицаря. Сега вече купули на нейната камбанария и кръстът се забавляват между околните селдонно училища, като се посещават от редица на различни възрасти. Едновременно с това в храма се провежда Църковно-патристично църковно вече. Участват в него са главно студента и работещи хора, които минават за родната църква и богослужение. Кръжъкът се ръководи от студенти по богословие. Всичко това е на доброволни начала.

Георга СПАСОВ

